

naliteten, men ikke afhænger af Opholdsstedet. Indfødsland antager saaledes paa den ene Side ikke, at man retlig kan afkræve dets Underfaatter, der opholde sig her i Landet, Børnepligt, men omvendt erkjender det ogsaa, at saalænge en Dansk ikke løses af sit underfaatlige Forhold til Danmark og ikke indtræder i underfaatligt Forhold til Indfødsland, ikke skylder Indfødsland Børnepligt, selv om han opholder sig der nok saa længe. Jeg skal som sagt nærmere overveie dette Spørgsmaal, og det er muligt, at jeg kan finde Anledning til senere at frentomme med et Lovforslag i denne Retning. Der er imidlertid et Punkt, hvorpaa jeg vil henlede Opmærksomheden, fordi det staar i en noget almindeligere Forbindelse med, hvad det ærede Udvalg har bemærket. Der er nemlig en vis Banfælighed i at sammenligne vore Forhold med andre Landes Forhold paa dette Gebet, fordi vi her i Landet have, hvad der andre Steder ikke er almindeligt, ligesom to Grader i Underfaatsforholdet, idet vi baade kjende det simpelt hen at være dansk Underfaat, og det at være dansk Underfaat samt tillige at være i Besiddelse af Indfødsret. Dette medfører, at vi her i mange praktiske Forhold kommer til at knytte Pligter og Rettigheder til Indfødsretten, som man andre Steder knytter til det underfaatlige Forhold, og det fremkalder ikke ringe Forskjel, fordi det overhovedet er langt lettere i andre Lande at opnaa Egenstaben af Underfaat, end det er hos os at opnaa Egenstab af Indfødsret. Der er ogsaa en anden Giendommelighed paa dette Punkt af vor Lovgivning, som jeg tror man kan kalde en betydelig Mangel ved den, og jeg er af den Mening, at det, der egentlig kunde være at rette og forbedre, vilde være at rette og forbedre paa dette Punkt. Det er det, at Spørgsmaalet om, hvorvidt man er dansk Underfaat eller ikke, kun er knyttet til et saa ubestemt Kjenndemærke som det, at man har taget fast Bopæl i Landet. Paa de allerfleste andre Steder fordrøs der, at der skal passere Noget, for at en Person kan blive Underfaat, samt ogsaa i Reglen for at han kan ophøre med at være det. Der fordrøs, at der skal foregaa en offentlig Akt, at der sker en Udtalelse eller gives en Erklæring af Dørligheden eller af Statsmyndighederne, hvorved han optages som Underfaat. Under saadanne Forudsætninger kan der aldrig være nogen Tvivl i saa Henseende; thi enten er denne Akt passeret, og da er han Underfaat, eller ogsaa er der Intet passeret, og da er han ikke Underfaat. I den Henseende staar Sagen hos os meget mindre klar, idet det nemlig hos os, som bekendt, ikke er nødvendigt for at blive dansk Underfaat, at der skal passere noget som helst Andet, end at man tager fast Ophold i Landet, og omvendt erkjender vi ogsaa, at man kan ophøre at være det blot ved at rejse ud af Landet. Denne Ulighed i Opfattelsen afsted-

kommer ikke saa Ulemper i Forhold til fremmede Stater, som i Almindelighed slet ikke kunne forstaa denne Ordning, men ere aldeles utilbøielige til at erkjende, at deres Underfaatter skulde kunne gaa over til at blive danske Underfaatter, blot fordi de flytte herind i Landet og tage Bolig her, naar der i Dørligt ikke kan paavises en offentlig Akt, hvorved de erkjendes som danske Underfaatter. Naar der skulde være Spørgsmaal om en Ordning ved Lov af hele denne Materie, tror jeg egentlig, der vilde være mere Trang til at faae en bestemt Lovordning af det Spørgsmaal, hvorledes dansk Underfaatsforhold stiftes og opløses, end med Hensyn til Indfødsrettslovgivningen. Jeg vil dog naturligvis meget gjerne erkjende, at Indfødsretslovgivningen nok kan give Anledning til adskillige Tvivl, og at der derfor kan paavises enkelte Afgjørelser i modsat Retning til forskjellige Læder. Der er f. Ex. et meget vigtigt Spørgsmaal i denne Materie, som den ærede Læder ikke berørte, men hvorom der til forskjellige Læder har været forskellige Meninger i Retsvidenskaben her i Landet, og det er det særdeles vigtige Spørgsmaal, om en udenlandsk Kvinde bliver dansk Indfødsret ved at gifte sig med en Dansk eller ikke. Tidligere har det været almindelig antaget, at hun i saa Tilfælde blev dansk Indfødsret, men i den senere Tid er det Modsatte blevet almindeligt antaget. Naturligvis er det tilsvarende Spørgsmaal, om en dansk Kvinde ved at gifte sig med en Udlanding mister sin Indfødsret eller ikke, ikke tvivlsomt. Jeg benægter derfor som sagt ikke, at der kan være enkelte Spørgsmaal at løse; men jeg tror, at det andet Spørgsmaal, det at faae en fastere Ordning for Indtrædelse i og Udgang af dansk Underfaatsforhold egentlig har en ulige langt større praktisk Vigtighed og Betydning.

Frederiksen: Det interesserede mig i dette Øieblik, at høre den klare Fremstilling af disse Forhold, som den ærede Minister for Justitsvæsenet gav. Kun forekommer det mig, at vil man forandre disse Forhold og navnlig gaa til at gjøre det underfaatlige Forhold til Noget, der mere skulde svare til, hvad der gjælder i flere Nabolande, saa turde det være et Spørgsmaal, om man ikke skulde ophæve hele Indfødsretsinstitutionen. Den er noget Giendommeligt og virkelig temmelig Forældet, som vanskeligt kunde hæves uden ridere, men som det nok kunde være rigtigt at forandre, saa snart man vedtog saadanne nærmere Bestemmelser af disse Forhold, som den ærede Minister antydede. Dersom vi imidlertid skulde foretage Forandring i disse Forhold, skulde det inærest være i Retning af Væmpelser.

Alberti: Jeg tror, der er al Anledning til at paaskjønne den Tid, Udvalget har gjort sig for at skaffe danske Underfaatter, som skulle erhverve Indfødsret, Lettelse i Udgangen dertil.